

New York Times BESTSELLER

MOJE VELKÁ TLUSTÁ, ZOMBÍ RYBA

RYBOSAURUS
ÚTOČÍ

MO O'HAROVÁ

FRAGMENT

Rychle
projed!

Moje velká tlustá zombí ryba – Rybosaurus útočí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Mo O'Harová

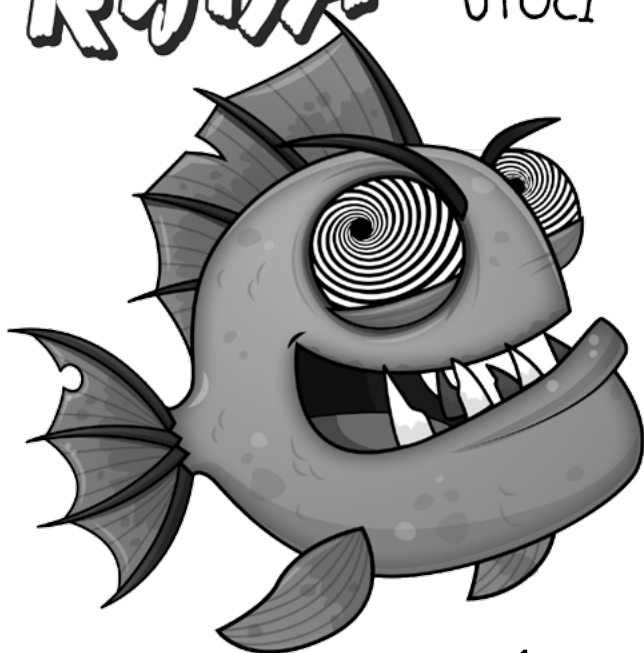
Moje velká tlustá zombí ryba – Rybosaurus útočí – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

MOJE VELKÁ TLUSTÁ
ZOMBÍ
RYBA RYBOSAURUS
ÚTOČÍ

MO O'HAROVÁ

Ilustroval Marek Jagucki

MOJE VELKÁ TLUSTÁ ZOMBÍ RYBA RYBOSAURUS ÚTOČÍ

Mo O'Harová vyrůstala v americké Pensylvánii a nyní žije v jihovýchodním Londýně. Hereckou a spisovatelskou dráhu zahájila jako vypravěčka, objížděla divadla a školy ve Spojeném království a v Irsku. Vedle knih pro děti psala také komické skeče pro Radio 4 a předváděla své příběhy v Londýně a Edinburghu. Mo a jejímu staršímu bratroví se ještě jako malým dětem jednou podařilo oživit oblíbenou akvariijní rybičku, která už měla namále.

Mému nejlepšímu příteli Jamiemu.

Píšu o nejlepších přátelích, protože mám Tebe.

OBSAH

Tajemný rytíř	7
1. kapitola Rozprava začíná	9
2. kapitola Rolníci, rolníci, kdopak vám dal hlas?	14
3. kapitola Zlo zůstane zlem	20
4. kapitola Trefa do černého	26
5. kapitola S tím rytířem něco je	31
6. kapitola Frenký, vévoda Oranžský	39
7. kapitola Král Tesák	45
8. kapitola Hostina hodna Rybího Veličenstva	48
9. kapitola Pohár se zlatou rybkou	53
10. kapitola Tajemství Temného rytíře	59
11. kapitola Opusťte jeviště vlevo, jako to kotě	65
12. kapitola Zlotřilý projekt	72
13. kapitola Poraženi létající rybou	78
14. kapitola Princeznička a její zlatá rybka	85
15. kapitola Poloviční Rytíř z Kobylí	89
16. kapitola Sir Pratom Udatný	98
17. kapitola Kůň utekl	104
18. kapitola Vítěz turnaje	109

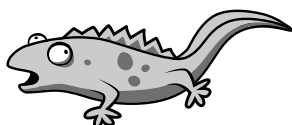
Jurský kapr	117
1. kapitola Velká a malá ryba	119
2. kapitola Historie plná ryb	127
3. kapitola Rybí únos!	134
4. kapitola Pravěký vězeň	141
5. kapitola Experiment na útěku	146
6. kapitola Ryba bez vody	154
7. kapitola Nikdy nevěřte upířímu kotěti	161
8. kapitola Ryba ve vodě	169
9. kapitola Monstrum se zelenýma očima	175
10. kapitola Katastrofa	180
11. kapitola Přítel, nebo nepřítel?	187
12. kapitola Frenký ve světle reflektorů	196
13. kapitola Šílený plán	200
14. kapitola Zbrusu nová kapitola	207

TAJEMNÝ RYTÍŘ

1. kapitola

Rozprava začíná

Po obou stranách školního autobusu kodrcajícího nahoru do kopce ke Skalnímu hradu vytrubovaly trumpety. A nemyslím tím obyčejné trumpety, ale takové ty dlouhatánské špičaté, ze kterých visí prapory a které můžete vidět v takových těch videohrách s černokněžníkem ve věži.

„Páni, ti foukají, div si nevyplivnou plíce!“ poznamenal jsem a otočil se na svého nejlepšího kamaráda Pradeepa, který se choulil na sedadle za mnou.

„Blééé!“ zachroptěl Pradeep a naplnil další blící pytlík. „Pěkné trumpety.“

Já a Pradeep v autobuse obvykle sedíme vedle sebe, protože mně vůbec nevadí, že se mu za jízdy dělá špatně, dnes však vedle mě sedět nechtěl.

Chápete... každá třída si na dnešní Den ve středu, jak se náš výlet jmenoval, musela vybrat převlek – a na nás připadli rolníci.

Pět nejpádnejších důvodů, proč je kostým rolníka nejlepší ze všech kostýmů:

- 1) Přímo se OČEKÁVÁ, že budete neupravení a špinaví. Skvělé!
- 2) Když máte kostým moc čistý, je doslova vaší *povinností* skočit do louže, abyste si ho umazali.
- 3) Součástí kostýmu je cosi jako kamaše (které jsou překvapivě pohodlné a dobře se v nich leze na stromy).
- 4) Máma nemohla říct: „Tak takhle do školy jít nesmíš!“, protože jsem MOHL.
- 5) Bláto lze vyrobit i z dokonale suché hlíny, stačí, když do ní skočíte!

Frenký, moje velká tlustá zombí ryba, si ve skákání do louží plných bláta liboval taky. Odšrouboval jsem víčko čutory, která mi visela přes rameno, aby mohl vykuknout ven.

„To je Skalní hrad,“
vysvětlil jsem mu.
„Vypadá skvěle,
co?“

Frenký pokr-
čil ramínky,
jako by to na
něho neudě-
lalo zvláštní
dojem, ale pak
si všiml hradní-
ho příkopu plného
vody. Vyklouzl z čutory,
plácl sebou na okno autobusu a se šplíchnutím
přistál zpět v láhvi.

„Frenký, já nechci být špinavý!“ zahuhlal zeza-
du Pradeep. Jeho máma vůbec nepochopila, co se
myslí rolnickým kostýmem, a poslala ho do školy
v neposkvrněné smetanově bílé haleně, plstěné
čapce s bílým pérem a bělostných kamaších. Vy-
padal spíš jako středověká reklama na bílou čo-
koládu. A právě proto vedle mě nechtěl sedět.

„No tak,“ řekl jsem. „Nechceš mi doufám vynadat, že s námi jede Frenký? Anebo mi aspoň připomenout, že se vždycky, když ho s sebou vezmu, namočíme do nějakého průšvihu?“

„Ne-e!“ zahuhlal Pradeep a odložil další blicí pytlík s nákladem. Muselo mu být vážně zle.

Konečně jsme byli u hradu a autobus zastavil. Jakýsi chlapík v legrační čepici s rolničkami zaklepal holí řidiči na okno. „Dobrého jitra, ctný muži, budiž požehnán v tento líbezný den. Mé jméno jest Archibald z Třasořitky.“ Uklonil se a všechny jeho rolničky zacinkaly. „Ovšem je-li ctěná libost, zvěte mě Bláznem.“

„To je nějaká rocková kapela?“ zeptal se řidič.

„Ty, pane, zajisté žertuješ!“ pravil Blázen a máchl hůlkou, až to zazvonilo. „Zdaliž jsi přivezl venkovský lid?“

„Heh?“ nechápal řidič.

Šašek si odkašlal. „To nic. Rci těm mladým mužům a ženám, nechť pospíší ku hradu, a sám račiž ustájit svůj povoz támhle.“ Blázen máchl hůlčičkou k parkovišti vedle hradu.

„Cože mám udělat?“ stále nechápal řidič.

Dvorní blázen se zhluboka nadechl. „Řekněte dětem, ať si vystoupí, a zaparkujte támhle.“

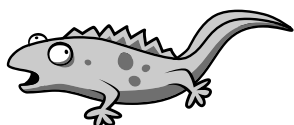
„Ach tak, jasně!“ Řidič kývl a pak na nás křikl: „Všichni ven! A nic si tady nezapomeňte!“

Když nám připomínal, abychom si v autobuse nic nezapomněli, zpříma se podíval na Pradeepa.

2. kapitola

Rolníci, rolníci, kdopak vám dal hlas?

Popadli jsme Pradeepovy blicí pytlíky a vystoupili z autobusu. Pytlíky jsme vyhodili do nejbližšího odpadkového koše a pak jsme si stoupli do řady vedle ostatních, aby nás učitelé mohli spočítat. Od té doby, co se kdosi ztratil při exkurzi v továrně na bramborové lupínky, jsou obzvlášť opatrní. Ten kluk (nebo holka) stihl zdlábnout pět obřích sáčků, než ho našli. Myslím, že to škola musela zaplatit.

Promluvila k nám paní učitelka Richardsová. „Mně osobně připadá úžasné, že zde strávíme den, který nás přenese do historie a bude naplněn poznáním.“ Obličej jí zářil úsměvem, jaký jsem ještě nikdy u žádné učitelky dějepisu neviděl. Myslím, že je to proto, že nás učí hlavně o sa-

mých válkách, moru a jiném zlořádstvu. „A teď už prosím věnujte pozornost našemu dnešnímu průvodci.“

„Slyšte, slyšte, vy, kdož jste zavítali na Skalní hrad,“ vykřikl Blázen. „Popřejte mi sluchu a já vám povím, jaká dobrodružství můžete očekávat.“ Když mluvil, mával hůlčičkou s rolničkami. „Stanete se svědky tří disciplín Turnaje Skalního hradu. Tou první jest lukostřelba, kde rytíři dosvědčí, jak pevnou mají ruku. Druhou disciplínou jest zvedání těžkého kamene, aby se popasovali, kdo jest nejsilnější. A nakonec je čeká klání s dřevci – v něm projeví svou statečnost.“

„Už se nemůžu dočkat, až budou střílet z luku!“
pošeptal mi Pradeep.

„Já taky,“ souhlasil jsem. „A kromě toho jsem vážně rád, že jsme tady a nečeká nás dnes vůbec nic ,zlotřilého‘.“

Ještě jsem to ani nedořekl, když jsme uslyšeli známý smích. „Chachachachá!“

A pak jsme ho uviděli. Můj starší bratr, obávaný **ZLOTŘILÝ VĚDEC**, měl na sobě vyšíváný kabát z těžkého sametu a sametové kraťasy bohatě řasené v pase a kolem nohavic. Pod nimi měl tmavé spodky a na nohou špičaté boty. Spolu s ostatními kluky a holkami ze třídy se blížili k nám. Všichni měli nádherné šaty a na hlavách měkké klobouky s širokou krempou.

Když došli až k padacímu mostu, dvorní šašek jim vysekl hlubokou poklonu. „Krásný den přeji, urozené dámy a ctihodní pánové. Zde jest rolnictvo, lid dělný, jenž přijel robotovat na panském dvoře.“

Mark zkřivil ústa v úsměvu, při kterém běhal mráz po zádech. „Super... ehm, totiž chci říct... jak báječné.“

Moje čutora sebou začala divoce házet, jak se z ní Frenký snažil dostat ven. Od té doby, co se Mark pokusil Frenkýho otrávit v jakési jedovaté břečce a pak ho spláchnout do záchodu, jsou ti dva nepřátelé na život a na smrt.

„Pššt, Frenký!“ zašeptal jsem.

„Dnes, jak víte, si hrajeme na život ve středověku,“ zvolala paní učitelka Richardsová. „Takže přání urozených pánů a dam, *pokud to nejsou vyložené nesmysly*,“ – při těchto slovech se zahleděla na Marka – „jsou nám rozkazem. Rolníci, vzhůru do hradu!“

„Ech!“ Mark se těsně před padacím mostem zastavil. „Přece nevčkročím do toho bláta. ROLNÍKU!“ vykřikl.

Blázen pokynul mně a Pradeepovi, abychom Markovi pomohli.

Přehodil jsem si čutoru přes rameno, aby byl Frenký od Marka co nejdál, a s Pradeepem jsme z rukou vytvořili stoličku, na které jsme Marka přes louži přenesli. Když jsme ho pokládali na zem, hrábl nohou, a na mě a Pradeepa se snesla blátivá sprcha.

„Fuj!“ zavrčel Pradeep a utíral si bláto z obličeje a haleny.

„Ach... to jsem nechtěl,“ ušklíbl se Mark. „Podjela mi noha. Chachachachá!“

Spolu s ostatními urozenými pány a dámami pokračoval v cestě a naše třída rolníků je následovala.

Frenký sebou v čutoře zuřivě házel a snažil se povolit uzávěr. Vytáhl jsem korkový špunt, aby se mohl přesvědčit, že je Mark pryč.

„Při vší té smůle můžeme být rádi, že si Mark nevšiml Frenkýho,“ řekl jsem Pradeepovi. „A po jeho upířím kotěti, Tesákovi, taky není ani stopy. Ještě pořád si můžeme užít prima den. Stačí se jen vyhnout Markovi.“

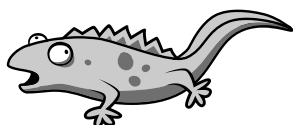
„Jasně! Je fakt, že to mohlo být mnohem horší!“ zavtipkoval Pradeep. „Ještě tady mohl být Sanj, můj starší bratr **ZLOTŘILÝ POČÍTAČOVÝ GÉNIUS.**“

Vtom jsme uslyšeli smích připomínající dýchavičné sípání.

3. kapitola

Zlo zůstane zlem

„To si děláš legraci!“ vyděsil jsem se.

Proti nám si to od hradu v kostýmu středověkého kouzelníka vykračoval Sanj, Pradeepův starší brácha **ZLOTŘILÝ POČÍTAČOVÝ GÉNIUS**.

„Pěkný klobouk,“ ozval se Pradeep a zašpuntoval čturu, aby se Frenký na Sanje nevrhl.

„Říkal jsem si, že mi tenhle převlek sedne, protože umím kouzlit s výpočetní technikou.“ Sanj se zle ušklíbl. „Naše škola pro nadané žáky byla pozvaná taky, proto jsme tady v kostýmech, které odpovídají našim schopnostem.“ Pak vrhl pohrdavý pohled na naše umouněné rolnické převleky. „A teď koukám, že vy taky.“ Hvízdavě se zachechtal a naklonil se k nám, jako by nám chtěl něco důvěrného pošeptat.

Zničehonic z čutory vyletěl špunt i s Frenkým a trefil Sanje přímo do nosu.

„Áúúú!“ zařval Sanj a v úleku máchl svojí kouzelnickou hůlkou.

„Nech toho, Frenký!“ vykřikl jsem, odlepil svého rybího zombíka ze Sanjova nosu a hodil ho zpátky do čutory.

„Mmmůj mmos!“ ozval se Sanj hlasem, který zněl, jako by měl v obou nosních dírkách nacpané kilo vatových tamponů. „Mmá mmás mmos-tamu... mi s mtou mybou!“

„Prosím?“ nechápal jsem.

„Myslím, že říkal, že nás dostane... i s nějakou chybou,“ vysvětlil mi Pradeep.

„Mme!“ zařval Sanj. „Mmybou! Mmybou!“

„Ach tak, rybou,“ řekli jsme s Pradeepem současně.

„Mmmesmáším mi!“ zahuhlal Sanj a odkvačil zpátky k hradu.

„Ale ne,“ povzdychl jsem si. „Řekne o Frenkým Markovi a budou potíže.“

„Když se jim budeme klidit z cesty, tak ne,“ uvažoval Pradeep.

Vtom nás přerušily hradní fanfáry.

„Začíná soutěž v lukostřelbě, Tome!“ vykřikl Pradeep. „Pojďme, abychom nepřišli o začátek!“

Přeběhli jsme padací most, jenomže nádvoří bylo tak plné lidí, že jsme na rytíře vůbec neviděli. Pradeep ukázal na nevysoké hradní cimbuří. Bylo široké a pevné a byly v něm takové jako výklenky, ve kterých *podle mě* při bitvách seděli lukostřelci nebo tam byla děla. Vypadaly jako dokonalá sedátka pro sledování turnajů.

„Skvělý nápad,“ řekl jsem. „Odtamtud skvěle uvidíme.“